

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.446 van 5 april 2011
in de zaak A. 199.704/XIV-32.982**

In zake : Idries TARGALI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koen Blomme
 kantoor houdend te 8820 Torhout
 Vredelaan 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de Minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld per fax op 4 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de directeur van de strafinrichting te Brugge dd. 30 maart 2011, waarbij de volgende tuchtsanctie wordt uitgesproken: “Betrokkene wordt gemuteerd naar een gesloten sectie voor een periode van 2 maand vanaf 31.03.2011 tot en met 31.05.2011.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

 De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 april 2011 om 10.30 uur.

 Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

 Advocaat Pieter Waegemans, die loco advocaat Koen Blomme verschijnt voor de verzoeker en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Brugge.

3.2. Op 30 maart 2011 legt de gevangenisdirecteur de verzoeker de volgende tuchtsanctie op:

“Betrokkene wordt gemuteerd naar een gesloten sectie voor een periode van 2 maand vanaf 31.03.2011 tot en met 31.05.2011

Aanvang van de tuchtsanctie: 31.03.2011

Motivering van de sanctie:

Betrokkene kreeg een 'Rapport aan Directeur' voor het weigeren van transfer zonder een rapportbriefje te willen schrijven.

We verwachten van gedetineerden die op een open sectie verblijven dat ze zich conform de reglementering en de instructies van het personeel kunnen gedragen. Het gedrag van betrokkene druist momenteel in tegen deze visie.”.

Dit is de bestreden beslissing.

3.3. Eveneens op 30 maart 2011 neemt de gevangenisdirecteur lastens de verzoeker de volgende “ordemaatregel”:

“Dat door het toedoen van de gedetineerde zelf betrokkene niet mee kon met de nationale transfer waren we genoodzaakt om een taxi te regelen voor betrokkene.

OM DEZE REDENEN:

Vallen de kosten voor het vervoer ten zijne laste.

Deze ordemaatregel gaat in op 31.03.2011.”.

De voormelde maatregel wordt door de verzoeker uitdrukkelijk niet voor de Raad van State bestreden.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1. De verzoeker voert aan dat het niet ernstig betwistbaar is dat zijn mutatie naar een gesloten sectie, op het ogenblik dat hij normaal uitzicht heeft op uitgangspermissies teneinde zijn sociale reclassering op punt te stellen, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Hij betoogt dat hij al 11 jaar in de gevangenis verblijft, terwijl hij tot globaal 18 jaar werd veroordeeld en de rechter stelde dat hij 8 jaar in de gevangenis zou moeten verblijven. De strafuitvoeringsrechtbank heeft volgens de verzoeker al herhaaldelijk signalen gegeven dat zijn dossier niet eindeloos kan geblokkeerd blijven en dat er snel werk moet gemaakt worden van de nodige begeleiding bij zijn sociale reclassering. De tuchtsanctie betekent een onmiddellijke en zeer ernstige inperking van zijn mogelijkheden om uitgaansvergunningen te bekomen. Volgens een vaste praktijk, en ondanks het feit dat door de strafuitvoeringsrechtbank reeds werd geoordeeld dat dit geen wettig criterium in het kader van de beoordeling kan zijn, wordt in de adviezen van de directie en het Openbaar Ministerie naar het detentiegedrag gekeken, op basis waarvan dan al dan niet positief omtrent uitgaansvergunningen, of nog, over een beperkte detentie of elektronisch toezicht, wordt geadviseerd. De verzoeker betoogt dat hij dus geen enkele kans op de toekenning van een uitgaansvergunning maakt, indien hij aan de tuchtsanctie wordt onderworpen. Zijn dossier zit dan opnieuw voor maanden geblokkeerd en dit alleen omdat hij wenste te verschijnen voor de strafuitvoeringsrechtbank en de verwerende partij hem, om de één of andere tot op heden onbekende reden en in strijd met vroeger, weigerde om op dagtransfer te laten gaan.

5.2. De verzoeker voert aan dat een annulatie zonder voorafgaandelijke schorsing tot gevolg zal hebben dat de tuchtstraf zal zijn ondergaan en een annulatie geen nuttig gevolg meer zal hebben. Eens de tuchtstraf is ondergaan, kan het hierdoor opgelopen nadeel niet meer ongedaan gemaakt worden. De zeer nefaste gevolgen zijn volgens de verzoeker onherstelbaar, in die zin dat de klok niet kan teruggedraaid worden en hij dus een aantal maanden bijkomend in de gevangenis zal dienen door te brengen.

Beoordeling

6.1. De mogelijke impact van de tuchtstraf op eventuele beslissingen inzake uitgaansvergunningen of penitentiaire verloven is niet te beschouwen als een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing. Als dat nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn. Overigens belet niets de verzoeker om zijn wettigheidskritiek op de bestreden beslissing aan de bevoegde instanties ter kennis te brengen, voor het geval zij zich daarop zouden willen steunen om de wettelijke strafuitvoeringsmodaliteiten te weigeren. Het door de verzoeker aangevoerde nadeel is niet alleen onrechtstreeks, maar ook hypothetisch.

6.2. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de gevangenisdirecteur op 4 april 2011 een positief advies heeft uitgebracht over een vraag van de verzoeker tot het bekomen van een uitgaansvergunning. Dit positief advies maakt verzoekers betoog “dat hij dus geen enkele kans op de toekenning van een uitgaansvergunning maakt, indien hij aan de tuchtsanctie wordt onderworpen”, allerminst aannemelijk.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 april 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

met bijstand van

Christophe Verhaert,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Christophe Verhaert.

Stephan De Taeye.